„Stjernen".

Peter Ebbeson,
Redaktor.

Mere om Skolesagen.

Da hr. Stensgaard ikke har gjort nogen indvending mod min første artikkel angaaende skolesagen, fristes jeg næsten til at antage, at han i sit stille sind billiger mine indvendinger. Idet jeg tror, at emnet har almeen interesse, vil jeg fremkomme med nogle faa bemærkninger endnu.

Hr. S. vil jo foreløbig holde sin skole i ferien, som børnene altsaa intet godt faar af. Jeg gad i grunden vist, om de kan faa synderlig godt af undervisningen i den varme tid. Jeg for min part tror, at børnene maa have en tilstrækkelig ferie til at udvikle sig i andre henseender. Hvis de efter feriens slutning skal besøge the common school, har de maaske nok faaet nogle flere kundskaber; men der vil nu være en hindring til stede, nemlig den, at hr. S. efter al rimelighed har bibragt dem disse kundskaber efter en anden methode, end de faar dem der. Naar barnet faar samme ting lært paa flere maader, vil det forvirres og før en tid komme til at staa i stampe. Det bliver særlig regningen, at dette gjælder, og den er i forvejen vanskelig nok for barnet. Læreskiftning er i alle tilfælde uheldig og i et tilfælde som dette, hvor undervisningen bliver meddelt paa to forskjellige sprog, vil det blive endnu skadeligere.

Da hr. St. efter hans udtalelser paa høstfesten at dømme har helliget sine kræfter til højskolen for længere tid, kunde det jo være interessant at høre hans mening; men da jeg ikke vil lægge en privat samtale til grund, vil jeg lade hans skole i fred og gaa over til højskolesagen; maaske han paa det felt vil komme mig imøde.

Hr. pastor Skovgaard omtalte paa høstfesten en plan, som han havde angaaende højskolens førelse til vinter, nemlig at der skulde oprettes en engelsk afdeling, paa hvilken eleverne kunde lægge sig saa meget efter engelsk, som de vilde; men ikke for at make money, men for gjennem det at blive bekjendt med den amerikanske literatur og det amerikanske aandsliv.

Naar hr. Sk. udtaler „ikke for at make money" da lyder det ganske kjønt, ja det er overordentlig smukt saaledes at holde idealets fane højt; men jeg frygter for, at hans højskole vil blive saa ideel, at den faar samme skavank som mange af det gamle lands, at den ikke kan komme til at give et praktisk syn paa livet. Saavidt jeg kan forstaa, vil eleven kun faa en grumme ringe kjendskab til literaturen paa den korte tid; han vil forlade skolen med et bestemt syn paa en enkelt forfatter, men vil staa hjælpeløs, naar han træffer paa en anden forfatter med sin ejendommelighed. Nej, den unge bør lære at dømme selv; lad ham stilles over for en opgave, hvor det bliver muligt. At stille idealet frem for den unge er godt nok; men den stadige talen om, hvor skjønt og godt, hvor ophøjet og ædelt det er, gavner kun lidet; det, det kommer an paa, er at vise vejen til idealet. Det er godt nok at stille en stor mand op som et ideal og sige: gak du hen og gjør ligesaa; men der er den vanskelighed at den mand, der udmærker sig i den grad, ogsaa har gjennemgaaet en udvikling, som alt for ofte lades ude af betragtning. Den unge kan ikke gaa hen og gjøre ligesaa, fordi han mangler denne udvikling, som betinger denne handlemaade. Derfor gjælder det om at lede den unge fremad, saa han kan komme til at faa øjnene op for, at der kan leves et liv, hvor hans eget ubetydelige jeg ikke er centrum; han maa faa øjnene op for, at han har en sten at løfte, hvis han skal kunne rangere mellem virkelige mennesker, mennesker med en virkelig mening, som de vil kjæmpe for med overbevisningens varme. Han maa føres ud i livet, ikke med den eller den bestemte lærdom og den eller den forudfattede mening, men med et par aabne øjne, saa han kan se og dømme selv. Lad ham kun komme i kamp, kun derigjennem kan sejren vindes; selv om det maaske først bliver til nederlag, det gjør intet til sagen, thi ogsaa dette bærer en lære i sig. Det, der trænges til, er ikke en flok mennesker med en fører, hvem de følger gjennem tykt og tyndt, nej, det er mennesker med en mening, med et jeg. Derfor kan og bør en højskole ikke lægge an paa at være en læreanstalt, dens Tid er for ringe; den maa være en vejleder, der kan sige: der gaar vejen, og selvudvikling skal være maalet.

Naar hr. Sk. endvidere sagde, at historiens heltestikkelser skulde holdes frem for de unge, saa de kunde staa som et lysende eksempel, da kan det være fuldkommen rigtig; men hvem er heltene? Er det den hærfører, der vandt det glimrende slag? er det den konge, der lagde alle de lande under sit septer. Nej! deres heltevæsen giver jeg ikke en døjt for, det har været ondet fra ende til anden. Men de virkelige, der har kjæmpet for sandhed og ret, for frihed og fred, ikke med sværd og kugler, men ved deres ord og liv, det er de sande helte; men de glemmes; deres navne indhylles i glemselens nat, medens de, der har ladet tusinder af unge mænd bløde for andres stridigheder, der har al denne blodskyld paa sig og visselig vil komme til at aflægge et strængt regnskab for deres handlen paa den yderste dag, det er dem der af kristne mennesker kaldes for helte. En historisk-kristelig opdragelse skulde være maalet for højskolen; men hvilken historie? vel sagtens den, hvor disse helte hører hjemme, hvor kongerækkens aarstal staar som milepæle og de store krige som bedesteder, hvor der tales højt om, at man skal ofre liv og blod for fædrelandet. Kan vi ikke engang komme bort fra denne fanatiske barbarisme, fra denne nedbrægtige vederstyggelighed som krigen er? Kan vi danske i Amerika ikke gaa frem med at lære de unge afsky for krigens blodige rædsler, istedet for at bygge et Garderfort i deres hjerter? Vil vi i vort liv bekjende os til kristendommen, maa vi betragte denne del af historien som et sørgeligt fejlgreb. Vi maa af al magt bekjæmpe dette nationalhad, som hersker nationer imellem.

Det er ikke den side af historien, der skal frem, det er den politiske, af hvilken den unge kan drage en vejledning om, hvad der er hans borgerpligt i det land, hvis fordele han nyder, hvis kultur han skal fremme. Lad ham faa samtidigt med det lands historie, han lever i, blive gjort bekjendt med dets vigtigste love, det gavner ham mere end hans viden om dets krige.

Det være saa nok for denne gang om karleskolen; en anden gang skal jeg maaske fremsætte min mening om pigeskolen.

Med agtelse,

L. P. N. Esmaar.

„Aar 9."

Aaret 1863, der jo er et Mærkeaar for Danmark, kan man kalde „Aar 9".

Lægger man de to første Tal sammen, faar man 9, og det samme er Tilfældet med de to sidste. Stiller man Tallene 1 og 8 under de to andre, 6 og 3 og lægger de to Tal sammen, faar man 81, og 8 og 1 er 9. Trækker man derimod 18 fra 63, kommer der 45 ud, og 4 og 5 er 9. Dividerer man 63 med 18, er Kvotienten 3, og Resten 9. Multiplicerer man derimod 1. 8, 6 og 3 faar man 144, og lægger man disse tre Tal sammen, har man atter 9. Lægger man endvidere 1, 8, 6 og 3 sammen, faar man 18 ind, og 1 og 8 er 9. Dividerer man endelig 9 ind i 1863, er Kvotienten 207, hvilke tre Tal give 9. S.

Send efter Prøvenumre af „Stjernen", frit.

Abonnenter i Knibe.

Der er vistnok faa Avisudgivere, som ikke undertiden finder det vanskeligt at blive næsten gal af Ærgrelse over de mange Mennesker, som synes, det er aldeles i sin Orden at tage hans Avis uden at umage sig med at betale derfor. Det allerværste er, at saa mange er saa langt borte, at det er forbundet med meget Bryderi at inddrive sit Tilgodehavende ved de sædvanlige Midler, saa man er villig til at taale at snydes af en hel Del dead beats heller end overtage de Omkostninger, der er forbundet med Indkrævning af Avisgjæld.

En Redaktør i Ohio tog sig imidlertid for og lod sine efterladne Abonnenter vide, at han ikke vilde tillade, at han bleb snydt Aar efter Aar. Han sagsøgte 43 Abonnenter, som ikke vilde betale sit Kontingent, og alle de 43 blev af Domstolene dømt til at betale sin Gjæld. 29 af disse aflagde da Ed paa, at de ikke ejede mere end Loven tillod, saa at inattachments kunde finde Sted. Redaktøren tog da sin Tilflugt til en Højesteretskjendelse og lod disse 28 arrestere for Tyveri (petty larceny). De maatte give 300 Dollars „Bonds", og ved Forhøret var der kun 6, som blev frikjendt; de andre 22 maatte vandre i Fængsel. Loven gjør det nemlig til Tyveri, at en Mand tager Aviser fra Postkontoret og negter at betale for dem.

De, som har været vant til saaledes at faa sig et Nyhedsblad, vil synes, at dette er en temmelig haard Lov; men de, som tror, at man burde ærlig betale ogsaa Avisgjæld, vil synes, den er retfærdig. (Amerika).

Smæld og Smuld.

6 Dumheder. 1. At tro, at et Menneske bliver stærkere og raskere, jo mere det spiser.

2. At indbilde sig, at Børn lærer desto mere, jo flere Fag de undervises i.

3. At tro, at hver Time, man røver fra Søvnen, er en Vinding.

4. At forestille sig, at det mindste Værelse i Huset altid er godt nok til Sovværelse.

5. At drage den Slutning, at enhver Ting, man føler sig bedre af med det samme, ogsaa er nyttig for Helsen i Længden.

6. At gjøre noget i og for sig skadeligt i den Tanke, at i det store og hele gjør det ikke noget.

Christensen. Roskilde Fugleskydningsselskab har holdt Skydning. Resultatet bekjendtgjøres i „Roskilde Avis" saaledes:

Ringen ved Malermester Christensen.
Højre Vinge af Malermest. Christensen
Venstre Vinge af Urmager Christensen
Halen af Malermester Christensen.
Halspladen af Urmager Christensen.
Brystpladen af Urmager Christensen.

Bladet tilføjer, at Hr. Christensen saaledes blev Selskabets Fuglekonge.

Den usleste Skabning. En Avis skriver: „En Mand i Clay, der skylder os for to Aars Kontingent, sendte os Avisen tilbage i forrige Uge; Postmesteren forklarede, at han nægtede Modtagelsen. Vi har hørt fortælle om mange usle Mænd, saaledes om en, der brugte en Vorte paa Halsen som Kraveknap, og en anden, der lod sin Ged græsse paa sin Bedstemoders Grav, en tredje stjal de Kobberskillinger, hvormed man lukkede en Dods Øjne, og en fjerde gav hver af sine Børn en Øre for at faa dem i Seng uden Aftensmad, og saa stjal han Pengene fra dem igjen. Det er altsamment Usselhed og Gemenhed af den laveste Art, men det er dog for intet at regne mod at tage en Avis i to Aar og saa nægte at betale den. Den Mand, der gjør det, har Krav paa den første Præmie.

Naar man er syg er det af stor Vigtighed at blive behandlet af en dygtig og samvittighedsfuld Læge. Dr. N. Rosenberg i Chicago, hvis Avertissement staar at læse i en anden Spalte af Bladet, har i over 24 Aar havt Ry for at være en af Amerikas dygtigste Læger for Behandling af alle Sygdomme af kronisk og hemmelig Natur. Hans to Lægebøger, som ere udmærkede paa paalidelige i enhver Henseende sendes frit til enhver, som indlægger Fr imærker ti Postporto.

St. Jakobs Oel
TRADE MARK

Den store Smertestiller
mod
Gigt,
Trækninger i Ansigtet og i Lemmerne, Frostknuder, Mareridt og Hoftesmærter.
Rygsmærter,
Forstuvninger, stiv Hals, friske Saar, Faarne Steder og Kvæstelser.
Tandpine,
Hovedpine, Brandsaar, Ledsmærter, Ørepine, sprukne Hænder
og alle Smærter der kræver udvortes Midler.

Landmænd og Kvægavlere
finder i St. Jakobs Olje et uovertræffeligt Middel mod Sygdom hos Kvæget.
En Flaske St. Jakobs Olje koster 50 Cents 5 Flasker for $2.00. Faas i ethvert Apothek.
For $5. sendes 12 Flasker frit til alle Dele af de For. Stater. Adresse:
The Charles A. Voger Co.,
Baltimore, Maryland.

Dr. August Konig's
Hamborger Krydderfalve
er et ganske fortrinligt Middel mod Byl der, forskjellige Slags Saar, Frost, „Hønseøjne" osv.
Hver Pakke 25 Cts. Faas paa Apotheket.
The Charles A. Vogeler Co.,
Baltimore, Md.

ATLANTIC HOTEL
Tre Blocks fra U. P. og B. & M. Depoter,
607, 609, 611 South 10. Stree
Dette blandt Skandinaver velbekjendte og velrenomerede storste Dan Hotel i Amerika tilbyder ankommende Landsmænd et hyggeligt Hjem
for $1.00 til $1.50 for Kost og Logis pr. Dag.
Hans Theilgaard, { Tidl. Ejer af Hotel Danmark i Chicago } Omaha Neb
Eneste Danske Hotel i Omaha, der har specielle Bekvemmeligheder for Familier.
Saloon & Billard.

Maskinernes Tidsalder!
Dannebr. Maskine- & Vognudsal
— anbefaler sit Udvalg af —
Plouge, Harver, Check Rowers, Corn Planters, Høriver, Bindegarn Champion Seeders,
(Til at fætte paa Vognen.)
Slaa- og Høstemaskiner fra den verdensberømte „Buckeye"-Fabrik
Farmvogne samt aabne og lukkede Fjedervogn
Lageret er velvalgt og fuldstændigt, og da min Tid nu udelukkende vendes paa denne Forretning, er jeg istand til paa kort Varsel at tilfredsstille hvert Krav.
Wm. H. Sørensen.

Dampskibsbillette
OG JERNBANEBILLETTER
— Sælges paa Henstand eller for kontant Betaling. —
Grundejendom sælges og bytte
Et rigt Udvalg af opdyrkede Farme i den frugtbare Loup-Dal haves til S
Penge udlaanes i Farme mod 7½ pCt Rente betalbar aarligt, og uden nogen den Udgift end „Recording of Mortgage" og „Abstract".
Ansögning kan gjøres ved Fred. Olsen, Nysted, eller
Henry Malmgren, St. Paul, Ne

Lucas PRIVATE DISPENSARY
68 RANDOLPH ST., CHICAGO, ILL.
Bestyreren er Graduert med bedste Karakter fra Rush og Bennett Medical C eges i Chicago og har i 20 Aar udelukkende beskæftiget sig med Behandling og Helbredels
private, nervøse og kroniske Sygdomme
Tusinder unge Mænd og Kvinder frelst fra en tidlig Grav har gjenvundet sin S kraft og opnaaet den Glæde at blive Forældre.
Tab af Manddom, Nervesvækkelse, udtømt Livskraft, forvirrede Beg ber, Afsky for Selskab, tabt Energi, Tab i Vægt, Ar brok og Uformuenhed — alt er Følger af ungdommelig U sindighed og Udskeielser. Muligens er De i første Stadium, men husk paa, at De hurtigt nærmer D det sidste. Lad ikke falsk Stolthed eller Beskedenhed hindre Dem i at give Agt paa Deres Sygd Mangen begavet ung Mand har ladet sin Sygdom saa frit Løb, indtil Angsten har berøvet ham Fers den og Livet. Husk: Opiættelse er farlig.
Smitsomme Sygdomme, saasom Syphilis med Bylder i Hals, Ne Ben og Tab af Haar, Dryppert, Sam dragning, alt foraarsaget ved uren Omgang.
Vi ikke alene give øieblikkelig Lindring, men fuldstændig Kur. Husk paa, at vi garanterer at be $500 for ethvert Tilfælde af private Sygdomme, som vi paatager os og feiler at kurere. Alle Ub handlinger og Breve absolut hemmelige. Medicinen pakkes saaledes, at det ikke vækker Opsigt og lem pr. Expreß, naar fuld Beskrivelse af Sygdommen gives; dog foretrækkes et personligt Besøg i ethv Tilfælde. Consultation fri. Send Frimærke for Spørgsmaalsliste.
Frit! „Livets Hemmeligheder."
En privat Raadgiver for dem som agte at indgaa i Ægteskab, og for Mænd som lider af private, n vøse eller kroniske Sygdomme, sendes frit pr. Expreß ved Modtagelsen af 10 Cents.
DR. L. R. WILLIAMS, Med. Supt., 68 RANDOLPH ST., CHICAGO.

„Den klejne Espen! saameget værre. Fem Fod Dumhed indbunden i et Adelspatent. Veed Du hvad, min egen, lille Ingeborg! ham frygter jeg ikke heller. Jeg er glad, jeg vil synge og danse den hele Aften, og hvis Palle eller hans Søn kommer Dig for nær, slaar jeg dem fordærvet."

„Det vil Du bestille den hele Aften?" spurgte hun.

„Den hele Aften. Imorgen drage vi paa Jagt, imorgen skinner Solen henover den grønne Skov, Piken knalder, Hundene gø, Jægerne blæse, vi ride sammen, lad de Andre drikke og skyde og rende deres Heste ihjel, jeg følger ved Din, jeg hører din Stemme, dine Øjne se paa mig. Jeg løfter dig op paa Hesten, det skal ingen Anden faa Lov til, saa glemme vi Palle Bruus og hans Søns dødfødte Kjærlighed.

I dette Øjeblik hørtes en langtrukken Lyd i Værheden, Noget der lignede et Suk eller en vedvarende Gaben. Ingeborg saae sig om, udstødte et Skrig og flygtede. Holger blev staaende og stirrede paa et rødt og smilende Ansigt, der viste sig mellem Buskene. Det var Jørgen Skeel, som stod foran ham. Han var under den sidste Del af Samtalen vaagnet og ubemærket kommen frem i Gangen. Han nikkede til Holger og strakte ham Haanden imøde.

„Gudsfred og Goddag Gudsøn!" udbrød han. „Naa, saa Du staar og frier og hjælper Ingeborg paa Hesten og rider om i de grønne Skove med hende; Du har Folk paa Marken, der gaa med Hænderne i Lommen, eller ligge og sove til Middag til det bliver Aften, fordi Ingen passer paa dem, siden Herskabet rider om og plukker Blomster eller fanger Fugleunger til Jomfru Ingeborg. Hvad skal alt dette blive til?"

Holger stod og smilede: „Far i Mag, Gudfader! Vejret gaar fra Jer. Jeg holder af Ingeborg, dermed kan alt være sagt, jeg bryder mig mere om hende, end om Gaard og Gods og Hovfolk. Der er Noget herinde, som drager mig til hende, se hende, høre hende, leve i den samme Luft som hun, det er Alt, hele Resten er Intet; men det kan I vist ikke forstaa, jeg er ung og I er gammel, det er Sagen."

„Ja, deri har Du min Sjæl Ret," sagde Skee og knaldede med sin Pisk. „Du er yngre end jeg troede, Gudsøn. Du holder af Ingeborg, det er der Flere end Dig der gjør, fordi hun er en kjøn og god Pige. Du bringer hende Blomster og Kjærlighedssuk, lover at hente hende Himmelen ned paa Jorden og hun er over bevist om Alt hvad Du siger, fordi det nu engang ligger til den unge Alder, at tro og haabe."

„Hvad saa? hvis Du nu faar hendes Ja og Forældrenes tillige, det Du

spise og drikke godt og faa af din Magelighed. Den største Fortræd man kan g Dig er at berøve Dig disse to Goder, ikke sandt?"

„Jo, det er vist!" svarede Herremanden, uden at begribe, hvad hans D mente.

„Det er altsaa i dem, jeg maa straffe Dig, for straffes skal Du, det kan nok begribe. Jeg har holdt Dig godt, hjulpet Dig ud af trange Kaar, betalt Gjæld og tilladt Dig at søge Seng med mig, naar Du var rigtig god, hvad ter det Altsammen? Man kan tage en Mand saa ussel og jammerlig, som vil, hæve ham, støtte ham, varme ham ved sit Hjerte, leve og lide for ham, gjengjælder os dog kun med Bedrag og Utak, naar Lejlighed gives. Du har sp og maa bøde, sig mig ikke imod, og sæt ikke saadant et ynkeligt Ansigt op, kjære Husbond, husk bestandig paa, at det vi her raadslaa om, er til dit s Vel. Du maa bøde. Spørgsmaalet er blot hvorledes. Jeg sad nu nylig tænkte paa, om jeg skulde lade Dig blive borte fra Gildet idag, saa Du Inte at spise af vor gode Mad, men blev lukket op paa Rugloftet til imorgen til eller om jeg heller skulde tage den graa Ridehest fra Dig, saa Du herefter nødt til at gaa, istedetfor Du nu rider omkring og ser efter Folkene paa Mar Nej, kom bare ikke med Indvendinger, forstyr mig ikke, Tyge, mens jeg sidder tænker efter, hvad der kunde pine Dig mest, og altsaa virke bedst til at forb Dig. Jeg er ikke rigtig enig med mig selv derom."

Tyge Høg saa højst ulykkelig ud, store Taarer løb ned ad hans rynkede der.

„Herre Gud, lille Vibeke! hvad vil Folk sige, hvis jeg ikke kom med til det idag, jeg vil ikke kunne overleve den Skam."

„Jeg kan jo fortælle, at Du er tagen over paa den anden Gaard og Regnskab op med Ridefogden; men vær ikke bange, Du kommer vist dog med Gildet alligevel."

„Sikken en rar, lille Vibeke!" raabte Manden begejstret.

„Jeg tror næsten jeg bestemmer mig for at tage Hesten ifra Dig, det vil de Dig længer, naar Du ved Vintertid maa trave over Marker og Enge til paa de baarlige Veje. Nu ikke mere herom, der kommer Arveds ridende. Op Hovedet, Kujon, smil og se fornøjet ud, Du skal faa min Bestemmelse at naar vi ere hjemme."

Da Jørgen Skeel havde set sig om i Staldene. lod han Hesten sadle og øver til Nabogaarden. Der boede en Herremand som hed Palle Bruus, bekj som en gjerrig og paaholdende Mand, der ikke fandt noget Middel for ringe, det gjaldt om at vinde Penge og forøge sit Gods. Det var i Høstens Tid og